

offentlige myndighed og eventuelt den eller de mødende sagførere, som skal sørge for sagens oplysning, således at rettens opgave i denne henseende bliver af supplerende karakter, men ikke derfor mindre vigtig.

Man har endvidere udeladt forskellige enkeltheder, som efter vor formening er overflødige.

Man skal henstille, om ikke spørgsmålet om alimentanters afsoning af underholdsbidrag kunne overvejes nærmere. Der må regnes med, at sagerne let kan blive ret omstændelige, da afgørelsen af, om afsoning skal finde sted i henhold til lov nr. 133 af 7. maj 1937 § 17, beror på bedømmelse af pågældendes rent personlige forhold og en modvillig bidragspligtig næppe vil have vanskelighed ved at fremsætte indsigelser, som kræver nøjere undersøgelser. Hertil kommer, at afsonere erfaringsmæssigt ret hyppigt kommer igen, og efter det opstillede kriterium må antagelig hvert nyt afsoningsdekret betragtes som en første gangs frihedsberøvelse med deraf følgende ret til mundtlig sagsbehandling. Man kunne tænke sig, at der i loven af 1937 indføjedes en

bestemmelse om, at retten, når den pågældende f. eks. indenfor de sidste 2 år har afsonet underholdsbidrag, også i 1. instans kan afgøre sagen på skriftligt grundlag og uden sagførerbeskikkelse.

Til slut skal endnu kun bemærkes, at børneværnsforanstaltninger og anbringelser udenfor hjemmet af personer under 18 år næppe kan anses for frihedsberøvelse, hverken i relation til børnene eller forældrene eller den, som ellers måtte have forældremyndigheden over dem. Man ville derfor anse det for hensigtsmæssigt, om lovgivningsmagten ikke på nærværende tidspunkt bindende gav udtryk for den opfattelse, at disse sager henhører under grundlovens § 71. Det kan ske ved den foreslåede tilføjelse i retspleje-kapitlets overskrift af: „m. v.“ og det nye stk. 2 i § 468.

Man henleder iøvrigt opmærksomheden på, at det synes lidet heldigt, at underrettsdommeren, der skal træffe afgørelse i sagen, i forvejen har ydet børneværnet vejledning i medfør af forsorgslovens §§ 87 og 89, et forhold, der let kan svække klagerens tillid til den retlige afgørelse.

Kaj Mundt.

E. Andersen.

Lucas.

Roepstorff.

Trolle.